

[Aksel Larsen.]

jeg sagde, at den vilde ikke virke, Priserne vilde stadig stige, men Regeringspartiernes Ordførere optraadte mod mig og hævdede, at nu blev der lagt Loft over Priserne.

I Gaar stod de her paa Række og Geled med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch som Fløjmand og græd over de stigende Priser og sagde, at Priskontrolloven duede ikke, og saa er det, man spørger sig selv: Er der en reel og ærlig Hensigt med Talerne fra i Gaar, eller var det kun Talemaader af samme Art som de agitatoriske Foredrag, Artikler og Pjecer, der blev udgivet fra H I P A efter Kriselovens Vedtagelse i Maj, og som fortalte, at nu havde vi faaet alle Tidens mest ideelle Priskontrol? Er Formaalet andet end det, det var dengang: at faa Arbejderne til at slaa sig til Ro, faa Befolkningen til at haabe paa, at nu vil der i hvert Fald ske noget, saadan at man kan køre nogle Maaneder igen? Hvis det er andet end Talemaader, hvis der ligger Realiteter bag, hvis man har til Hensigt at standse Prisstigningen, hvis man har til Hensigt at standse den Udvikling henimod Inflation, som gaar sin Gang i et rivende Tempo uden Hensyn til, at der er lagt Loft over Arbejdernes Lønninger, har Regeringen det jo i sin Magt at gaa til Handling den Dag i Morgen, ja, den Dag i Dag. Man behøver ikke at nøjes med Udtalelser af Regeringspartiernes Ordførere, man behøver ikke at nøjes med Artikler i Dagspressen; man kan tage fat med det samme — man har jo Regeringsmagten og burde bruge den.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch oplyste i sin Tale i Gaar — det kan ses Sp. 455 —, at

„i den Samlingsregering, der blev dannet den 9. April, var Kravet om, at den automatiske Lønregulering skulde bortfalde, overordentlig stærkt, ja, man kan vel næsten sige, at uden dette Bortfald kunde Regeringen ikke fortsætte. Derfor enedes de samarbejdende Partier i Rigsdagen om de 9 Kriselove, hvis Hovedhjørneste var Lønreguleringens Ophævelse“.

Tænk engang: hvis Hovedhjørneste var Lønreguleringens Ophævelse! Det hævdede jeg i Maj Maaned, men det blev dengang bestridt af Socialdemokratiets Ordfører; det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sagde,

at det var en helt anden Lov, der var Komplexets Hovedhjørneste. Men nu, nogle Maaneder efter, staar han altsaa her op og siger, at Lønreguleringens Ophævelse var Kriselovens Hovedhjørneste, men at der dertil føjedes vigtige Goder saasom Løfte om Prisstop, Hjælp til Arbejdsløshedskasserne, Kreditfond o. s. v. Kravet om Ophævelse af den automatiske Lønregulering var altsaa saa stærkt, at man kan sige, at uden den automatiske Lønregulering Bortfald kunde Regeringen Stauning ikke fortsætte. Hvordan skal det i Grunden forstaas? Nu ved vi, at Statsministeren, i hvert Fald lige siden det mislykkede Grundlovsvalg i Fjor Foraar, har benyttet enhver mulig og umulig Lejlighed til at tigge og bede Venstre og de Konservative om at gaa ind i Regeringen — Retsforbundet fik han først Appetit paa efter 9. April. De sagde nej indtil den 9. April. Den 9. April var de altsaa villige paa Betingelse af, at den automatiske Lønregulering bortfaldt.

Man vil jo faa lidt svært ved at bevise, at Regeringen Stauning ikke kunde have fortsat, uden at den automatiske Lønregulering var bortfaldet. Man vil have lidt svært ved at bevise dette fra den Side, som hævder, at det er Flertallet paa Rigsdagen i Almindelighed og i Folketinget i Særdeleshed, der er afgørende for, hvordan Regeringen skal være sammensat. Der skete ingen Forandring i Rigsdagens Sammensætning den 9. April. Den 9. April var ikke nogen Valgdag. Socialdemokratiet var efter som før 9. April langt det største Parti i Folketing som i Landsting, og Regeringen Stauning havde et solidt Flertal bag sig baade i Folketing og i Landsting efter 9. April som før 9. April. Altsaa: den eksisterende Regering Stauning kunde ikke trues paa sin parlamentariske Basis og behøvede ikke at gaa.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelser i Gaar kan altsaa kun forstaas saadan, at Betingelsen for, at Venstre og Konservative gik ind i Regeringen, Betingelsen for, at de gik med til at give Regeringen en mere reaktionær Sammensætning, var en mere reaktionær Politik, symboliseret i Kravet om Lønreguleringens Bortfald. Det er det, vi fik bekræftet af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Gaar — saa blot nyttigt at erindre sig det, jeg